

nouă

În slujba *doamnei Măriuca* – cum pretindea să i se spună – era doar de câteva luni și, oricât încerca să se amăgească, deja îi era o silă vâscoasă de sine însuși. Însă, atunci când acceptase să-i facă un mic serviciu prietenesc, cum numea ea, ușor afectată, treaba împuțită pe care urma să o îndeplinească, asta aproape că îi salvase viața. Privind în urmă, putea spune că dăduse disperarea pe scârbă, un schimb echitabil la prima vedere.

Era pe la sfârșitul primăverii când a hotărât să iasă și pe timp de zi din casă. De aproape doi ani zăcea în fața televizorului fără să vadă nimic. Relația cu Veronica varia între certuri pornind de la te miri ce și tăceri glaciale, iar oamenii, priviți de la etaj, îl înspăimântau: niște gănganii care duceau o viață din care înțelegea din ce în ce mai puțin. Doar sub protecția întunerii-ului îndrăzne să se strecoare printre jivine și mașini, cu capul înfundat în guler și, în nopțile

norocoase, cu bani în buzunar. În unele zile nu răspundea nici la telefon. Chiuveța plină de vase și părul său slinos o scoteau din minți pe Veronica, care își imagina că el, Victor, stând acasă, are tot timpul din lume. Dar zilele erau compacte, de plumb, cădeau ca o fisă într-un tonomat de trăit. Născând nu avusese mai acut sentimentul că, după copilărie și adolescență, când trăise tot ce era mai bun, mai exista doar din inerție, ca o mașină care continuă să se miște chiar dacă a tras frâna. În crizele tot mai dese de nervi, Veronica se lăuda că muncește pentru mâncarea lor, iar lui asta îi se părea îngrozitor. Pentru amândoi. Dacă la începutul perioadei negre intra în dispute cu oarece pasiune, încetul cu încetul nu le-a mai văzut rostul, n-a mai găsit energie pentru ele și s-a închis într-o muțenie catifelată. I s-a părut ciudat că asta o nemulțumește și mai mult pe Veronica, de vreme ce, din punctul lui de vedere, tăcerea însemna recunoașterea de dinainte a oricărei înfrângerii. Însă ea continua cearta de una singură, îi aducea acuzații și apoi răspundea în numele lui, așteptând, în pauze ezitante, să fie contrazisă. Dar el nu lupta decât cu sine însuși și asta îi mânca toate resursele. Epuizat, zăcea. Televizorul mergând continuu nu era decât un pretext ca să țină ochii deschiși.

Așadar, într-una din zile, o rază de soare, profitând de imperfecțiunea jaluzelei, i-a aterizat drept pe vârful nasului. A surâs. Prima dată după o mie de ani. Arătătorul ghiduș, care parcă a indicat unei clase nevăzute de elevi „acesta este un nas”, i-a dat pofta să iasă din casă. Înainte de a deschide ușa, a mai privit o dată strada de la etaj, s-a chircit, dar nu a renunțat. Afară era primăvară, iar oamenii erau mulți și urâți. Soarele le lumina din plin mutrele de cauciuc, un peisaj selenar, fără urmă de viață. Erau înspăimântători, gata să dea peste tine și gata să-și ceară scuze după ce te-au făcut terci. S-a furișat pe lângă ziduri, pe lângă vitrine, s-a strecurat printre siluete până a ajuns în parc, printre arbori. Evita aleile, pe care le găsea periculoase. Oamenii cu câini fumau, iar el prinse a saliva. În ultimul timp, Veronica nu-i mai lăsa nici un ban pe bufet, iar mărunțișul din buzunare era tot mai meschin. Ar fi cerut o țigară, dar era prea prost îmbrăcat pentru a nu-i fi rușine că o face. Noaptea era cu totul altceva. Întunericul iartă multe.

Când se auzi strigat pe nume, îi trebuiră câteva clipe să se dezmeticească, exact ca atunci când te extragi dintr-un somn mlăștinos. Mai ales că nu era vorba de prenumele din buletin, ci de porecla din liceu. Puțini, foarte puțini mai erau cei care să-i spună Franzelă. Undeva cineva

îi făcea din mână. Îl recunosc pe Fasolă, diavolul său păzitor, dar se dădu că nu-l vede și se făcu pierdut după un arbore cu trunchiul masiv. După finalul dezastruos al propriei cariere de taximetrist, prin care reușise să-și compromită prietenul din liceu în chip absolut convingător în fața patronului la care acesta se milogise, vorba lui, ca la o vacă stearpă să-l angajeze, nu prea avea curaj să mai dea ochii cu Fasolă. Sprijinit cu spatele de scoarța călduță, un val de rușine îl inundă până în vârful urechilor, însă nu avea chef să vorbească nimănui, cu atât mai puțin să dea explicații. Ar fi vrut pur și simplu ca, deschizând ochii, să se afle în altă parte. De preferat, în patul lui din fața televizorului, de unde făcuse o mare prostie să plece, și asta în plină zi. Însă dorința lui secretă nu se îndeplini, ci se întâmplă ceea ce considera că-i mai rău – se trezi cu o mână pe umăr.

— Ce-i Suleiman Pașa, ți-e rău? Hai, în pula mea, să te trateze nenea cu una mică.

Cuvintele nu aveau nimic vulgar în gura la Fasolă, căci tonul și intenția, întărite de gestul călduros al mâinii, transmiteau o simpatie și o bucurie molipsitoare. Era exact de ce avea nevoie. Nu se putu abține să nu se gândească că „Suleiman“ vine de la „sulă“, iar expresia e una nouă, pe care nu o avea în repertoar. Lumea se schimba.

— Mi-e rău ca dracu'! îngăimă Victor.

Apoi adăugă:

— Mi-e o rușine de mor, în puii mei!

Fasolă râse zgomotos, își înfipse mâna în părul lui și îi clătină capul ușurel, în stânga și în dreapta, de câteva ori.

— De asta avem prieteni, în pula mea, să ne ierte. Altfel cum am ști că ne sunt prieteni?

Și mai zise:

— Dacă nu beau ceva în treizeci de secunde, mă ai pe conștiință, să știi!

Au ieșit din parc cu pantofii grei de pământ jilav și s-au înfundat într-o cârciumă pe care n-o știa. După o oră se simțea deja alt om, chiar începuse să râdă și să glumească, ce nu mai făcuse de o veșnicie. Au discutat despre vechii prieteni, și-au amintit tot felul de trăsnăi, iar la sfârșit, lăsându-l în fața blocului, Fasolă l-a asigurat, clătinându-se, că-i va găsi ceva de lucru, să aștepte telefonul său. Victor nu a intrat imediat în casă, ci a dat târcoale imobilului în care locuia, l-a înconjurat de două-trei ori, parcă pentru a-și face curaj. Presimțea că, odată intrat, atmosfera va pune stăpânire pe el, lucrurile familiare îl vor înhăța în ghearele lor moi și depresia va reveni. Veronica dormea cu o pernă în brațe. De când pisica dispăruse fără urmă, i se întâmpla frecvent asta. Pe față nu i se citea nimic, doar buza de sus era ușor transpirată.

Într-un târziu a adormit și el, cu fața de copil bosumflat a Veronicăi rotindu-se obsesiv în dosul pleoapelor, și visă fără noimă. Se făcea că era în prima zi de concediu și, de cum se trezi, își puse o pălărie de pai pe cap. După acest gest, și-a schimbat toate planurile de vacanță și s-a așezat în fotoliu. Nu mai voia să viziteze Noua Guinee, ci să stea nemișcat în fața televizorului timp de o lună și să fumeze. Avea un televizor alb-negru din secolul trecut și nu prindea decât un singur post, pe care se transmitea în detaliu ceremonia unei înhumări. Nu i-au trebuit decât câteva minute pentru a realiza că răposatul îi semăna perfect și purta același nume cu al său. Atunci și-a spus: mi-am luat concediu și nimeni n-a reușit să mă anunțe că am murit. Apoi îi veni în minte: dacă tot nu m-au anunțat, să mă prefac că nu știu. Așa că nu a sunat pe nimeni, nu a bociț și a privit în continuare, fumând, ca și cum ar fi fost vorba de un străin. Din când în când făcea rotocoale splendide, pe care tare i-ar fi plăcut să le fotografieze. Se pare că fusese o persoană foarte importantă, de vreme ce vorbitorii se succedau neconținut, iar alții noi se înscriau pe lista de așteptare. Se îngrămădeau cu toții să spună vorbe frumoase despre caracterul său, familie, cariera excepțională și multe altele. Oameni pe care nu-i văzuse în viața lui